

بسم الله الرحمن الرحيم

قطب تعمیق ایمان و باورهای دینی و مقابله با فرق انحرافی

میز تعمیق ایمان و باورهای دینی

فرمت مشترک برنامه‌های میان مدت میز کارهای تخصصی (عناصر مشترک الزامی در بسته جامع حل مسئله)

فرم شماره ۱

شناسنامه اجمالی مسئله

عنوان مسئله: کاستی‌های اساسی در نظام روحانیت نسبت به رسالت تعمیق ایمان و باورهای دینی

توصیف چیستی و ابعاد مسئله:

فلسفه وجودی روحانیت، قبل از هر چیز، فرهنگ سازی و ترویج ایمان و باورهای دینی در جامعه اسلامی بوده و هست. اما واقعیت این است که به دلایل گوناگون فرهنگی، علمی و سیاسی، امروزه برای نظام روحانیت، تقویت باورهای دینی جامعه نه از نگاه تربیتی و نه از نظر فعالیت‌های دینی در اولویت قرار ندارد. از این رو می‌بینیم مباحث اعتقادی و ایمانی در نظام آموزشی حوزه‌های علمیه کم‌تر مورد توجه جدی قرار می‌گیرد و عملاً در حاشیه قرار گرفته است. هرچند رویکرد مثبتی نسبت به مباحث اعتقادی وجود دارد، اما در مرحله عمل، انگیزه‌های کافی که به اقدامات جدی در این ساحت بینجامد، کمتر مشاهده می‌شود. به دلیل همین عدم تمرکز بر باورهای دینی، تبلیغ دین در عرصه تعمیق ایمان نیز از ناحیه روحانیت به لحاظ مضمون و شیوه‌های تعلیمی و تربیتی، با آسیب‌های متعددی روبروست.

این در حالی است که گروه‌های فرهنگی و غیر فرهنگی از داخل و خارج، کیان اعتقادی و معنوی نسل نوین شیعه را هدف قرار داده و با بدیل سازی برای تفکر و جهان‌بینی ناب اسلامی، به رهزنی ایمان پاک جوانان می‌پردازند. ادامه این نابرابری در توان و تلاش‌های دو جبهه ایمانی و انحرافی می‌تواند آینده تاریکی را برای ما رقم زند. هر چند عوامل گوناگونی در تضعیف باورهای دینی جامعه تأثیرگذار است اما به نظر می‌رسد که با توجه به شاخص‌های اولویت‌گذاری در این خصوص، تمرکز بر اصلاح وضعیت آموزشی، پژوهشی و تبلیغی روحانیت از اهمیت بیش‌تری برخوردار می‌باشد. با توجه به ملاحظات یاد شده ابعاد مسئله مورد نظر چنین خواهد بود:

۱. بعد آسیب‌شناسی دین و دینداری؛

۲. بعد آموزشی؛

۳. بعد پژوهشی؛

۴. بعد فرهنگی تبلیغی.

درجه اهمیت:

مهم‌ترین دلایل ضرورت طرح «نقش روحانیت در تعمیق ایمان و باورهای دینی» عبارت است از:

۱. اولویت پرداختن به بهسازی مأموریت‌های روحانیت به عنوان اساسی‌ترین وظیفه و رسالت حوزه‌های علمیه و دفتر تبلیغات اسلامی؛

۲. نقش اساسی و تأثیر منحصر به فرد روحانیت در نتیجه‌بخشی باورهای دینی؛

۳. نامطلوب بودن وضعیت موجود نگرش و فعالیت روحانیت در تبیین و ترویج باورهای دینی؛

۴. نارسایی عملکرد حوزه‌های علمیه و سازمان‌ها و مراکز مرتبط با وظایف دینی روحانیت.

سایر موارد ضروری به تشخیص می‌ز: